

Scénář – pí. Selma Menezes

„Prague is beautiful city and I love it. [praga je seunora raš superb ší la dór] - that was Romanian. Prag ist eine herrliche Stadt und ich liebe Sie. Prague est une ville magnifique et je l'adore.“

Praha a rodina jsou dvě lásky paní Selmy Menezes, která se v necelých 90 letech vrátila za částí své rodiny do Čech. Narodila se jako Selma Reiner v Bukurešti židovské matce. Od své rodiny tak musela být za II. světové války dlouhé 4 roky odloučena.

Jsem takzvaná schovaný dítě. mě bylo, skoro 7 let, schovaná u jeptišek Notre Dame de Sion, všechny francouzské katolické jeptišky a tam jsem byla schovaná po dobu skoro 4 let.“

Každodenní realita strachu a zoufalství II. světové války zasáhla do života rodiny paní Selmy natolik, že se katolický klášter jevil jako nejlepší možnost.

„Otec byl pravděpodobně tak zoufalý, aa...ačkoliv byl totálně ateista, a to nemůžu vědět, jak se od toho...dozvěděl.“

Do financování ukrývání malé Selmy se zapojila i rodina její tety. Spolu se Selmou se v klášteře skrývaly i další dvě děti. Jeptišky se o ně dobře staraly, ovšem chyběli jim rodiče.

„A mohli jsme vidět rodiče jednou za uherský čas přes nějaký sklo, nebo dveře.“

Klášter měl svá pravidla...

„Ano, musela jsem se nechat křtít, to byla podmínka, abych tam byla přijata.“

V pozdějším věku paní Selma přečetla mnoho knih o holocaustu. Snažila se pochopit, jak ve 20. století mohlo dojít ke genocidě židovského obyvatelstva. Odpovědi se ovšem nedočkala...

„Jak mohl celý svět se na to dívat a nehýbat ani prst. A četla jsem dobrou literaturu, ne „junk“.“

Chtěla hlavně zjistit, jestli se Židům snažil někdo pomoci. Většinou si ovšem pomáhali opět jen sami navzájem. Často za to museli zaplatit jiným, a to nemalé částky...

„Strýc dostal ven kolik mohl lékařů, kolegy – z Rumunska – za platbu 5000 dolarů, co tehdy bylo jmění.“

Po válce paní Selma vystudovala jazyky a pracovala v cestovním ruchu, kde se seznámila se svým budoucím manželem, který byl Čech. V roce 1956 se konečně dostala do Prahy, kde

zůstala až do roku 1968, kdy přijela vojska Varšavské smlouvy. Pro tuto událost má jen jedno slovo...

„Zoufalství. To je jediný slovo, který mi přijde...“

S rodinou emigrovali do kanadského Montrealu, kde se paní Selma věnovala dobrovolnické práci, učení jazyků a také studiu.

V roce 2022 se vrátila do oblíbené Prahy, kterou si pamatuje jako šedé město čpící uhlím a plné arogantních a nepříjemných lidí. Teď ji ovšem vnímá mnohem pozitivněji a má ji ještě raději.

„Teď vidím po tolika letech, po půl století, skoro, nádherně vyčištěnou Prahu, budovy jsou všechny skulptury, každá budova.“

„A je to, je to nádhera.“

A stejně tu prý rozkvetli i lidé. Všem by ráda popřála...

„Jenom úspěch v cokoliv maj v jejich naději, aby se jim podařilo. Z celého srdce jim to přeju.“